

Mary K.Neff: A Theosophist rejtett oldala III.

Van egy lábjegyzet Koot Hoomi Mesterről (KH), mely különös jelentőséggel bír, mert annak szerzője nemrég személyesen tapasztalta meg, amit a mester ebben leír. Ez a jegyzet a Beavatásról és a Beavatóról szól és főként keresztény és zsidó szempontból kezeli azt, de hozzáteszi, hogy:

A mai napig a Himaláján túli Beavatást a tanítvány időszakos halála követi (mely 3-6 hónapig tarthat), de gyakran a Beavatóé is.

Tehát 1881 szeptemberében KH Mester üzent két „világi chélájának (tanítványának)”, Sinnett-nek és Hume-nak, hogy „hamarosan el kell hagylak benneteket 3 hónapra”.¹

Valójában nem hagyta őket magukra, mert Morya Mester vette át a velük való levelezést, és akinek levelei bepillantást engednek abba a csodálatos tapasztalásba, melyet Mahatma KH adott át neki és még többet a két Mester közti kivételes kapcsolatról. Ezt írja:

Amikor elvonulása (KH-é) eldöntetett, indulásakor megkérdezte tőlem: „Vigyázol-e a munkámra, figyelsz-e rá, hogy ne essen szét darabjaira?” Megígértem neki. Mit nem ígértem volna meg neki abban az órában?² Egy bizonyos ponton, melyet kívülállók előtt nem említünk, van egy szakadék, mely felett mindössze egy fűből font híd feszül és alatta pedig szörnyű hasadék tátong. A Hegymászó klub legbátrabb tagjai is alig mernének vállalkozni az átkelésre, mivel a híd úgy függ ott, mint a pók hálója és *úgy néz ki*, mint ami már elrohadt és nem lehet rajta átkelni. Azonban ez mégsem így van; és aki mer próbát tenni és sikerül neki – mely sikerülni fog, ha igaz ember próbálja és engedélyt is kap – akkor egy felülmúlhatatlan szépségű szurdokba jut, mely egyike a *mi* helyeinknek és ahol néhányan a *mi* embereink közül élnek, amelyről és akikről nincs semmilyen feljegyzésük az európai geográfusoknak. Egy kőhajításnyira a régi láma kolostortól áll egy öreg torony, melynek keble Bodhiszattvák generációit hordozta.³ Itt nyugszik most élettelen barátod – testvérem, lelkem fénye, akinek hűséges ígéretet tettem, hogy vigyázok az ő munkájára, távolléte alatt...⁴

Koot-Humi meglátogatta őt (mert ő a chélája) mielőtt a Tong-pa-ngi-be (Az Ürességbe) távozott volna, abba az állapotba, melyben most van.⁵

Nincs jogom követni KH-t, így viszont nagyon magányosnak érzem magam.⁶

Még a sivatagi szélnek sem szeretném, hogy a fülébe jusson akár egy suttogva kiejtett rossz szó sem róla, ki most aluszik...⁷

1883-ban KH Mester még mindig különösen aktív volt a THE THEOSOPHIST folytatását illetően. Február 2-án így ír Sinnett-nek:

Különösen ideges vagyok – M. részéről is – hogy az Újság sikeres legyen, amennyire csak lehet és még több helyre eljuttassuk, mint amennyire most Angliában.⁸

Majd ezt mondja Lillie „Buddha és a korai Buddhizmus” című művéről:

Át fogom még nézetni kissé Subba Row-val vagy HPB-vel és én magam fogom jegyzetekkel ellátni.⁹

Később az év során, amikor Sinnett Angliába ment, sürgeti, hogy folytassa:

Ha lesz időd írni a THE THEOSOPHIST-ba és valaki mást is be tudnál vonni, mint például Mr. Myers-t, személyesen leköteleznél.¹⁰

1883 Augusztus 22-én Olcott ezredes csatlakozott Mme Blavatskyhoz Ootacamundban, Madras hegyi állomásán (most Tamil Nadu, India), ahol ő egy kis ideje tartózkodott, a „Menedékben”, vagyis Morgan vezérőrnagy otthonában. Olcott elmeséli, mennyire örült, hogy Blavatsky viszontláthatta őt meghosszabbított tanítói körútja után, és hogy hogyan csillapította izgatottságát azzal, hogy hajnali 2-ig fenn kellett maradnia, lektorálni és javítani a kéziratait.

Olcott ezt mondja:

Munkájának egy része diktálásból vett információ, mely láthatatlan tanárától, származik, a „Válaszok egy angol Teozófiai Társulati Tagnak” részeként, mely többek között a manapság gyakran idézett próféciát is tartalmazza, mely félelmetes dolgokat fest le és kataklizmákról beszél, melyek a közeljövőben következnek be, amikor lezárul ez a ciklus. A tény, hogy ő ezt diktálás útján írta le, teljesen nyilvánvaló volt annak, aki ismerte módszereit.¹¹

Mme Blavatsky így ír Sinnett-nek Ootacamund-ból:

„Bárcsak a te „Londoni Páholyod” új tagjai ne tennének fel ilyen bőséges választ megkívánó kérdéseket. Miért, az ég áldjon meg, miért kell csak a válaszoknak megtölteni egy egész oldalt a szeptemberi THEOSOPHIST-ban? Nekem kellett a „Válaszok” legnagyobb részét lemásolnom, melyet félig M. írt, másik felét pedig chélák vagy pedig olyanok, akiknek kézírását

most látom először, mert M. kézírásán egyetlen nyomdász sem ismeri ki magát. Ez most minden eddiginél vörösebb és vadabb!

És nem szeretem egy kicsit sem a „Válaszokat”. Mi értelme van három oldalt teleírni a kérdés minden egyes sorára és elmagyarázni a dolgokat, melyeket senki nem ért, talán csak te egyedül? Tudomány, tudomány és tudomány. Modern fizikai tudomány akasszanak fel! Az októberi számban is 15 hasábot kellett áldozni arra, hogy megválaszoljuk egy az „Angol TT” tagja által feltett maradék Kérdéseket és a *Tiltakozásokat*, melyet Subba Row rendelt meg, hogy meglegyen a válasz a Buddha születési dátumával kapcsolatos vitára, mely közte és Cunningham között zajlott... Szent Árnyék! És ki ez a Mr. Myers, hogy az én nagy Főnököm akárcsak egy kis vödörnyi tintát is vesztegessen rá, hogy elégedetté tegye? És Ő nem fogja ezt megtenni, azt megnézném. Ugyanis Mr. Myers nem lesz elégedett az európai asztronómusok és fizikusok hibáival kapcsolatos negatív bizonyítékokkal. Lehetséges, hogy tényleg úgy gondolja, hogy az „adeptusok” közül bármelyik is kiadná valódi ezoterikus tanításait a THE THEOSOPHIST-on keresztül?¹²

Majd ismét megjegyzi szeptemberben is egyik írásában:

Ahogy M. mondja „Meglátjuk, hogyan fogja megkapni a Válaszokat Mr F.V. (W.) Myers” – hogy ő lesz-e az első vagy sem (és ha nem, akkor más tagok), akik nemtörődöm bolondoknak, írástudatlan ázsiaiaknak hívják őket, „kicsi, keleti aggyal” ahogyan Wyld említette – és így akarták elhitetni, gondolom, hogy az ő Jézusa egy angolszász ária volt. Azt mondom, hogy ezek a Válaszok egy angol teozófus tagtársnak csak időpocsékolás, úgysem fogják elfogadni az igazságot és elfoglalják a mindenkori *THE THEOSOPHIST* számainak a felét, kiszorítva minden más anyagot...nagyon sajnálom...Ez ablakon kidobott bölcsesség. Nos, az ő útjaik valóban kifürkészhetetlenek...¹³

Ezek a „Válaszok” ilyen módon lettek kiadva:

Augusztus: DEVACHAN: Memorandum, három „Válással”

1. A Valós és a Valótlan
2. Álomélet
3. A Devachan különböző állapotai (a köztes állapot két földi élet között)

KH Mester ezt mondja róluk:

Újra és még egyszer, megpróbálom eloszlatni a nagy köd egy részét melyet Mr Massey *Devachan*-jában találtam. ¹⁴

Majd HPB egy hozzácsatolt szerkesztői jegyzetben elmondja, hogy ezek három különböző forrásból jönnek.

Szeptember: NÉHÁNY KÉRDÉS MR SINNETT EZOTERIKUS BUDDHIZMUSA ALAPJÁN:

1. Tagadják-e az Adeptusok a Ködös (Nebuláris) elméletet?
2. A Nap vajon pusztán kihűlő massa?
3. Vajon a nagy nemzeteket tényleg elsöprik egy órán belül?
4. Vajon a Hold elmerült az anyagban?
5. Az Ásványi Monádról
6. Sri Sankarâchârya kora és tanításai

Ezekről (a válaszokról ezekre a kérdésekre) állítja Blavatsky, hogy „félíg M. írta őket, félíg chélák vagy pedig olyan kézírásúak akiket nem ismerek” ...

A „VII. Válasz” - ban merül fel az a prófécia, melyet Olcott ezredes is említ. Ez érdekes lehet:

Egy ciklus végén vagyunk - geológiai és más értelemben is – és egy másik kezdetén. Katakizma követ majd kataklizmát. A felgyülemlett erők sok helyütt kitornek; és nem csak emberek ezreit nyelik el és ölik meg, „új” földek nyílnak meg és a „régiek” süllyednek el, vulkánok törnek ki és szökőár csap fel; hanem egy nem sejtett Múlt titkai kerülnek világosságra, mely megdöbbeneti majd a nyugati elméket és amely megalázza az uralkodó tudományt... Nem versengünk a próféta kegyeiért; mégis, álljon ez itt, mint prófécia.

Mindezekben a „Válaszok egy teozófiai társulati tagnak”-ban fontos anyag rejlik és jó lenne, ha belefoglalnák Mr Sinnett *Ezoterikus Buddhizmusába* mintegy Függeléként. A Devachan-nal foglalkozó részeken kívül a „Válaszokat” az *Öt Év Teozófia* című írásban adták ki újra, és tették közzé az átlag olvasó számára. A Mesterek irodalmi munkája a *THE THEOSOPHIST*-ban bár kiterjedt volt, mégis csak apróbb történésnek számítanak elfoglalt életükben. Időnként bepillantást nyerhetünk dolgaik állapotába levelezéseikből, például amikor KH Mester Mr Sinnett-nek magyarázza a következőket:

Mivel a leveleimet úgy írom, hogy most leírok pár sort, aztán még néhány szót órákkal később, úgy, hogy ugyanannak a témának a fonalát fel kell újra kapnom, közben akár tucat vagy több

megszakítással az eleje és a vége közt, így nem ígérhetek semmi olyasmit, mint a nyugati pontosság.¹⁵

Kedvezőbb körülmények közt aztán ezt írja:

A kéziratok bőséges száma azt mutatja nekem mostanában, hogy találtam egy kis szabadidőt; a foltos és javítgatott külsejük is mutatja, hogy a szabadidőmet épp, hogy csak ki tudtam ragadni és állandóan félbe lett szakítva, illetve, hogy írásaim furcsa helyeken készültek, itt is, ott is, olyan anyagokból, melyeket éppen kézhez tudtam kapni. Persze ha nem létezne a [“lecsapatások és lenyomat képzések „balzsamos napjait követően hozott” SZABÁLY (Mahatma Levelek, Chron. Ed., Letter No. 117 (ML 93, pp. 424–5)] mely megtiltja a legcsekélyebb mértékű (okkult) erő felhasználását is mindaddig, amíg minden lehetséges köznapi módszer nem bizonyul még sikertelennek, talán adhattam volna Önnek egy mind külalak, mind fogalmazás tekintetében szép „lecsapatást”.

Leveleim külalakjával kapcsolatosan azzal a gondolattal vigasztalom magam, hogy talán nem fogod kevésbé értékelné az útszéli bosszúságok által keletkezett személyes jegyei miatt, mely külsőt ti, angolok oly szellemesen minimálisra csökkentitek eszközeitekkel. Ahogyan a ti hölgyetek kedvesen megjegyezte, rendkívül hatékonyan veszik el a csoda ízét, és minket emberi lényeket inkább gondolkodó entitásokként mutatnak be – ez egy nagyon szellemes meglátás, melyet köszönök neki.¹⁶

Egyszer Mr Sinnett levelét nevezi ilyenfajta „útszéli bosszúságnak”. A Mester így hivatkozik a történetekre:

Nem fejezhetem be anélkül, hogy ne mesélném el ezt a történetet, ami bármennyire is nevetséges, mégis megköszöntem a csillagaimnak, és neked is kedvezni fogok veled. A leveled, mely C.C.M.-ét is tartalmazta, az azt követő reggelen jutott el hozzám, miután te azt átadtad a „kis embernek”. Én akkor épp Pari-Yong szomszédságában voltam, egy barátom gon-pa-jában és rendkívül elfoglalt voltam, fontos dolgokat kellett intéznom. Épp a kolostor hatalmas belső udvarán vágtam keresztül, amikor közölték érkezését. Mivel Lama Tondhub Gyatchho szavaira fordítottam teljes figyelmem, nem volt időm, hogy a levél tartalmát elolvassam.

Tehát miután mechanikusan kibontottam a vastag csomagot, csak bámultam rá, és betettem az utazótászkámba, legalábbis úgy gondoltam. Valójában leesett a földre és mivel a borítékot már kibontottam és tartalmát kiürítettem, az utóbbi teljesen szétszóródott, ahogy leesett. Mivel senki nem volt akkor a közelemben és a figyelmemet teljesen beszippantotta a beszélgetés, már elértem a lépcsőket, mire meghallottam egy fiatal *gyloong* hangját az ablakból, miközben hevesen mutogat valakire.

Ahogy megfordultam, azonnal megértettem a helyzetet, másképp a leveledet sosem olvashattam volna el, hiszen egy tiszteletreméltó, öreg kecskét láttam meg, amely éppen reggeli étkezés gyanánt kívánta azt elfogyasztani. A lény addigra már felfalta C.C.M. levelének egy részét és épp azon gondolkodott, hogy eszik egy falatot a tiedből, mely finomabb lett volna neki és könnyebben el tudta volna rágni öreg fogaival, mint levelezőpartnered levelének vastag borítékját és papírját. Egy pillanat kellett csak, hogy odaugorjak megmenteni, legyőzve undorom és ellenérzésem, de alig maradt a levélből valami!

A pecsétteddel ellátott boríték majdnem teljesen eltűnt, a levelek tartalma olvashatatlaná vált – röviden, teljesen megzavarodva álltam ott, látva ezt a katasztrófát. *Nem volt jogom helyreállítani* ezen leveleket, melyek a „Eclectic”-től ¹⁷ jöttek és melyek minden oldalról a szerencsétlen „Peling-ekkel”¹⁸ vannak összekötésben. Mit tehettem volna, hogy visszaállítsam a hiányzó részeket!

Már korábban alázatosan kértem a Chohan engedélyét, hogy tegyen kivételt ebben a szörnyű szükségben, amikor is megláttam szent arcát magam előtt, szeme furcsán csillogott, és meghallottam hangját: „Miért szegnéd meg a szabályt? Majd én megcsinálom.” Ezek az egyszerű szavak Kam mi ts’har – „Megcsinálom”, egy világ reménységét hordozták számomra.

Helyreállította a hiányzó részeket és szépen összerakta, ahogy látod és még a gyűrött, igencsak sérült borítékot is visszaállította teljesen új állapotára, még a címer is rajta volt. Most már tudom, micsoda óriási erőt használt a helyreállításhoz, és ez megnyugvással és reménnyel tölt el a mai nehéz időkben.

Így hát szívből megköszöntem a kecskének, és mivel ő nem tartozik a kiközösített Peling fajhoz, hogy hálámat kifejezzem, megerősítettem maradék fogait, amik rozogán álltak, azokat visszasegítettem a helyükre, annak érdekében, hogy keményebb ételt is el tudjon rágni még az elkövetkező években, nem csak angol nyelvű leveleket.¹⁹

A Mester humorosan magyarázza el, milyen az, amikor különösen nagy ínséget éltek meg anyag tekintetében.

Az idő drága és az anyag (úgy értem az íráshoz szükséges anyag) még inkább. Mivel a „lecsapatás” az Ön esetében törvénybe ütköző lett...és mivel én távol az otthonomtól egy olyan helyen vagyok, ahol egy írószerboltnak kevés vevője lenne, levelezésünknek könnyen és váratlanul vége szakadhatna, ha nem bánnék megfontoltan a készleteimmel.

Egy barát [Djwal Khul] ígéri, hogy hoz utánpótlást, ha nagy szükségét szenvednék, néhány lapot és relikviákat nagyapja örökségéből, melyekkel megcsinálta a „szerencsáját”.

Azonban, mivel az elmúlt tizenegy évben egy sort sem írt, kivéve a „dupla superfin glacé”-ra, mely Tibetben készült, és amelyet tiszteletlenül csak firkapapírnak használtak primitív napjaiban, és amelyre a végrendelet is rákerült – a könyvedhez kell, hogy forduljunk rögvest.²⁰

Egy másik esetben, a levél első része vékony rizspapírra volt leírva, míg a maradék egy durva, pergamenszerű anyagra. Úgy tűnhet, hogy M. Mester is ugyanúgy szenvedett az íráshoz szükséges eszközök hiányától, mert egyszer ezt írta Sinnett-nek:

Jól tudok írni, de a papír túl vékony a szépíráshoz. Nem tudok ecsettel írni angolul; úgy még rosszabb lenne.²¹

A megjegyzés, miszerint kézírása jó, igazából kissé humoros, mert ő maga is sokszor nevet saját írásán, és úgy hivatkozik rá, mint kegyetlen szépíró, „mint fajtám kalligráfusa és írnoka”²²

Egyszer azt mondta Sinnett-nek, aki nagyra tartotta őt, hogy

Miattad kísért engem még alvás közben is a saját kígyószerű aláírásom.²³

Máskor így kiált fel:

Aztán meg a hamis kezekben feltűnő üzenetem, amikor pedig nagyon nem értek egyet magammal!²⁴

Mégis, a szépírás tekintetében aztán összeszedte magát; mivel később ezt írja:

Bízom benne, hogy most már nem fog nehezedre esni, hogy elolvasd levelem, nem úgy, mint korábban. Nagyon letisztult lett az írásom, miután KH szemrehányást tett nekem, hogy értékes időd bánja, hogy kisilabizáld firkáimat. Rendreutasítása betalált, és ahogy láthatod, változtattam is gonosz módszereimen.²⁵

A Szerkesztőnek, illetve inkább az Alapítóknak is megvoltak a maguk nehézségeik, melyeket HPB érzékletesen ír le Mr Sinnett-nek egy 1883 szeptemberében kelt levélben, amikor az egy új napilapban gondolkodott, melyet a „A Főnix”-nek szeretett volna elnevezni.

Netán elfelejtetted, hogy két európai és két hindu koldusnak címezted ezt, és kéred segítségüket a vezetésben, nem gazdag lakhoknak (százezrek), mint akik a Pioneer mögött állnak? Megnézném, hogy hogyan vinnéd a Phoenix vezetését két pennyvel a zsebedben, ellenségekkel körbevéve; barátok segítségével nélkül; te egymagad – a szerkesztő, vezető, ügyintéző és még gyakran küldönc is (hírnök): a szegény félig lerobbant Damodar-ral, akinek segítenie kellene neked legalább három éven át... neked, aki csak egy fiú vagy, aki épp kijött

az iskolapadból, és akinek fogalma nincs az üzletről, legalábbis biztosan nem több, mint nekem vagy Olcott-nak – ráadásul egy évben hét hónapig távol kell lenni!

Miért, amikor mi szinte csodával határosan neveltük ezt ki, abban az ellenséges környezetben, ami a többi lapot, a Társulat többi részét és általában az üzlet egészét jellemzi.

Kérlek, emlékezz, hogy amíg te fáradságos munkád közepette, mint a Pioneer Szerkesztője, rendszeresen otthagytad a munkád már délután 4 órakor, úgy, hogy délelőtt 10 órakor kezdted, azért hogy teniszezni menj vagy furikázni, addig mi Olcott-tal hajnali 5-kor kezdtünk még gyertyafénynél és sokszor hajnali 2-kor végeztünk. Nekünk nincs időnk teniszezni, mint neked, vagy klubokba, színházakba illetve bármilyen társadalmi összejövetelre eljárni. Nekünk enni és inni is alig van időnk.²⁶

Majd amikor Dramodar-t elvitték a Mester Ashramába, kétségbeesetten kiált fel:

És most mit fogunk csinálni az irodában Dramodar nélkül? Ti istenek és Menny és Pokol hatalmasai, mintha nem lett volna elég munkánk és gondunk eddig is! Lám-lám az Ő Akaratuk legyen meg, ne az enyém...

* *

Jegyzetek:

1. The Mahatma Letters, Chron. Ed., Letter No. 21 (ML 27, p. 206).
2. Djwal Khul megmutatja ígéretének nagyságát ebben a megjegyzésben "M. Sahib egyetlen dolgot gyűlöl életében, és ez az írás" (Ibid., Chron. Ed., Letter No. 37 (ML 37, p. 250)); és ez megismétlődik M. Mester sóhajában, melyben azt mondja: „Lezárom a leghosszabb levelet, melyet életemben írtam; de mivel ez KH- nak szól, elégedett vagyok” (Ibid., Chron. Ed., Letter No. 29 (ML 29, p. 228)).
3. Hasonlítsd össze: "Hacsak valaki nem lett közben Boddhiszattva, egy Arhát" (Ibid., Chron. Ed., Letter No. 104 (ML 25, p.198)).
4. Ibid., Chron. Ed., Letter No. 29 (ML 29, p. 219).
5. Ibid., No. 25 (ML 73, p. 375).
6. Ibid., No. 26 (ML 102, p. 439).
7. Ibid., No. 28 (ML 74, p. 375).

8. Ibid., No. 104 (ML 25, p. 201).
9. Ibid.
10. Ibid., Chron. Ed., Letter No. 117 (ML 93, pp. 428–9).
11. Old Diary Leaves, Vol. II, p. 466.
12. Letters of H. P. Blavatsky to A. P. Sinnett,
Letter No. 23, p. 46.
13. Ibid., Letter No. 27, p. 59.
14. The Mahatma Letters, Chron. Ed., Letter
No. 111 (ML 59, p. 339).
15. Ibid., No. 85B (ML 24B, p. 186).
16. Ibid., No. 68 (ML 16, pp. 115–6).
17. Simla Eclectic TS
18. Tibetan for “foreigners”.
19. The Mahatma Letters, Chron. Ed., Letter
No. 92 (ML 54, pp. 320–1).
20. Ibid., No. 15 (ML 8, pp. 33–4).
21. Ibid., No. 46 (ML 12, p. 70).
22. Ibid., No. 34 (ML 39, p. 253).
23. Ibid., No. 42 (ML 43, p. 259).
24. Ibid., No. 118 (ML 96, p. 431).
25. Ibid., No. 46 (ML 12, p. 68).
26. Letters of H. P. Blavatsky to A. P. Sinnett,
Letter No. 27, p. 57.

Fordította: Szabó Lilla